

både det offentlige og det private, ligesom et urværk. Disse tyske kvinder var rentud vidunderlige. Der var ikke en mangel noget-stds. Vi kom alle til at føle os som hjemme fra den første dag, og da vi skiltes, var det, som om vi brød op fra en lykkelig familie. Stor ros skyldte vi den tyske præsident, frau Stritt, og hendes kolleger“.

„Noget om det har vi da hørt“, sagde jeg, „Berlins borgmester erklærede, at „rådet havde været for ham som en åbenbaring om kvindernes dygtighed“. Dem syntes det at ha været en inspiration“.

„Ja, en inspiration og en umaadelig opmuntring. Fremskridt, fremskridt over hele linjen. Tænk på det. Nitten forskellige landes råd havde sendt ombud — deriblandt Frankrig. Hundreder af ledende kvinder fra alle dele af verden diskuterede med alvor alle spørgsmål vedrørende kvindesagen, og hvert møde en succes, en succes fra ethvert synspunkt. Vi havde der den rigtige slags kvinder ligefra veteranen miss Anthony, der er fireogfirs, til den unge, hollandske jurist fräul. van Dorp, fräul. Salomon, der leder en forening på henved 600 dygtige, unge arbejdsker, og fräul. Bäumer, som tog sin embedseksamen ved Berlins universitet en uge før rådet trådte sammen. Møderne var fortrinligt arrangerede, og vor eneste vanskelighed var, at der altid var flere folk, som ønskede at være til stede, end vi kunde finde ståplads til i Berlins største lokaler.“

„Og om eftermiddagen?“

„Eftermiddagene var forbeholdt selskabelig samvær. Først var vi lidt benovede ved disse sammenkomsten, hvor en eller anden et steds fra traf en anden fra et andet sted, men efterhaanden blev vi indtagne i den skik at holde taler efter og under måltiderne. Ogsaa de selskabelige udflugter var fortræffeligt arrangerede. Kejserinden var lutter nedladen, da hun modtog spidserne, og kanslerens garden-party var af de vidunderlige sammenkomster, som man aldrig glemmer“.

„Og arbejdet, der blev gjort?“

„Rådets virkefelt blev udvidet umaadeligt. For fem år siden var vor eneste erklærede propaganda: fremme af fred og voldgift. Dertil har vi i år føjet: kvinders stemmeret!“

„Hvadfor noget“, udbrød jeg, „i Tyskland?“

„Ja, i Tyskland og alle de repræsenterede lande.“

Deri var vi ganske enige. De tyske kvinder var på højde med alle de andre i det æmne. Og vi bestemte også at opta spørgsmålet om den hvide slavehandel, hvor kvinderne ene er ofrene“.

„Og De er præsident igen?“

„Ja, meget imod min vilje. Jeg længtes sådan efter at se fräul. Helene Lange, „Die Frau“s dygtige udgiver, indsat som præsident. Men vi kunde ikke formaa hende til at påta sig den pligt, og da det kom til afstemning, havde jeg den ære at være den eneste kandidat.“

„Når holder rådet møde igen?“

„1909 i Canada. Men før den tid får jeg vel lejlighed til at se de forskellige nationalråd i deres egne lande. Det håber jeg i hvert tilfælde.“

Oversat fra „Review of Reviews“ af G. M.

Barnemordssagen.

Et Spørgsmaal til D. K. S.s Fællesstyrelse.

Interesserede, som har fulgt Kv. og Samf.s Artikler om denne Sag, vil vide, at Sagen for 14 Dage siden stod saaledes:

- 1) Sagfører Nedergaard Hansen havde bebudet Indvarsling til Møde af Interesserede om dette Spørgsmaal.
- 2) D. K. S. havde paa Mødet i Søvavillonen henvist en Resolution og forskellige Forslag til Fællesstyrelsens nærmere Overvejelse, idet man haabede at D. K. S. snarest muligt vilde tage fat paa Planens Realisation.

Som andre interesserede havde undertegnede tilstillet Sagfører Nedergaard-Hansen min Adresse som Opfordringen lød; jeg modtog Indbydelse til Møde i City d. 30 forrige Maaned — og mødte. Men strax skuffedes jeg ved at savne de fleste af D. K. S.s kendte Ansigter og navnlig alle dem, der kan tale på D. K. S.s Vegne, *Fællesstyrelsen*. Fru Vibeke Salicath, — der såvidt jeg forstod Fruen paa anden Hånd var en Slags Repræsentant for D. K. S.s Københavns Kreds uden Mandat — dirigerede. De enkelte Udtalelser finder jeg mig ikke berettiget til at referere, kun så meget af Mødet:

Stemningen syntes for, at denne Sag toges op af en særlig Forening i Forbindelse med D. K. S.

Pastor Birkedal udtalte en Kompliment til D. K. S.s Medlemmer og Bladet, som jeg ikke kan nægte mig at gengive. Pastoren havde før skrevet om denne Sag i Dag- og Ugeblade, men uden Resultat, men aldrig såsnart havde han skrevet i Kv. og Samf., før der kom Liv. Artikler og Breve bølgede ham imøde.

En Forespørgsel til Indbyderen, om D. K. S.